

KATİL İSRAİL

REFAH'TAN

DEFOL

GAZZE'YE ÖZGÜRLÜK!

- İsrail'le tüm anlaşmalara hemen son verin.
- Kalbimiz her saniye Refah halkıyla.
- Filistin halkının on yıllardır süren tarihi direnişini saygıyla selamlıyoruz.
- Nehirden denize özgür Filistin'i kazanıncaya kadar durmuyoruz, mücadeleye devam ediyoruz.
- Katil İsrail'i yenelim.
- Yaşasın küresel intifada!

- Yangın bu kez ABD'den başladı
Alex Callinicos
- 1968'de ne olmuştu?
Can Irmak Özınanır
- Zişan Tokaç ile röportaj: Üniversite işgalleri bir anda ortaya çıkmadı

KATİLLER REFAH'TA!

İsrail ordusu 6 Mayıs'ta Refah'ın doğu bölgelerine kırmızı renkli bildiriler attı. Bildirilerde şunu söylüyordu: "Refah Kampı ve Al-Shabura ve Al-Zohour mahallelerinde yaşayan ve halen buralarda barınan herkese. Bu bölgelerde kalmanız hayatınızı tehlikeye atmaktadır." Bildirilerde ayrıca "şu anda ikamet ettiğiniz bölgede güç kullanarak operasyon yapmak üzere" oldukları uyarısında bulunuluyor, bölgede bulunan herkesin kendisini ve aile üyelerini tehlikeye attığı belirtiliyor.

Kaçın ya da katledilin...

İsrail ordusunun Refah'ta yaşayan sivillere sunduğu seçenekler bunlar!

7 Mayıs sabahı ise İsrail tankları gece boyunca ilerledikten sonra Refah sınır kapısını ele geçirirken İsrail savaş uçakları evleri vurarak en az 12 kişinin ölümüne neden oldu.

İsrail savaş makinesi Gazze'de gerçekleştirdiği soykırımı bir üst seviyeye taşımaya çalışıyor. Netanyahu, "Hamas, başta tüm güçlerimizin Gazze Şeridi'nden çekilmesi, savaşın sona erdirilmesi talebi olmak üzere, aşırı pozisyonlarında ısrarlı olmaya devam ediyor" açıklaması yaptı. Bir işgalci için işgalin sona erdirilmesi talebinin aşırı görülmesi normal.

Refah'a yönelik herhangi bir saldırının muhtemel sonuçlarını Birleşmiş Milletler İnsani İşler Koordinasyon Ofisi sözcüsü Jens Laerke yüz binlerce insanın "yakın ölüm riski altında" olduğunu söyleyerek özetliyor.

Yine BM'nin insani yardım sorumlusu Martin Griffith ise "En basit gerçek şu ki Refah'a yapılacak bir kara harekâtı kelimelerle ifade edilemeyecek bir trajediden başka bir şey olmayacaktır. Hiçbir insani yardım planı buna karşı koyamaz."

BM Filistinli Mülteciler Ajansı (UNRWA) sözcüsü Jonathan Fowler ise "Refah'ın savaş öncesi nüfusunun altı katı olan nüfusu için yıkıcı sonuçlar doğuracağını, 1,4 milyon kişinin yarısını çocuk olduğunu" söylüyor.

Netanyahu ve onun savaş kabinesi hakkında çocuk katilleri derken çok isabetli bir tespit yapıyor tüm dünyadaki savaş karşıtları.

Yenilgileri tescillendi

Güney Afrika'nın İsrail aleyhine verdiği karardan beri İsrail ve ABD politik olarak mağlup oldular. Şimdi askeri olarak da mağlup olmaları için çok önemli bir gelişme yaşandı. ABD'de üniversitelerde dev bir dalga haline gelen öğrenci eylemleri başladı.

Tüm dünyada kitlesel eylemlerde savaş karşıtları esas düşmanın içeride olduğunu haykırarak iktidarlara İsrail'le ikili anlaşmaları sona erdirmeye çağırıyor.

Bu satırlar yazılırken Berlin'de üniversitede öğrenciler Gazze için eylem yapıyorlar. ABD'de

polis kampüslerde kamp yapan öğrencilere saldırıyor. Her saldırıda İsrail bir kez daha yeniliyor. Soykırımcılıkla damgalanan İsrail politik mağlubiyetinin yanına askeri bir mağlubiyetin de eklenmemesi için ve Filistin'i Filistinsizleştirmek için saldırmaya devam ediyor.

Acil ateşkes için küresel intifada

Gazze'de tek bir kişinin ölmesine dahi tahammülümüz yok. Tek tek ülkeler İsrail'le anlaşmaları kesiyorlar çünkü ABD'de, Belçika'da da Türkiye'de de halkların Gazze için duyduğu öfke çok büyük. Bu öfke hızla kendi egemen sınıflarına, kendi iktidarlara yönelir. Gazze için yapılması gereken budur. Alabildiğine kitlesel eylemler örgütlemektir. Daha fazla insanı içine çekecek eylem tarzlarıdır önemli olan. Emek örgütlerini, sendikaları, toplumun çeşitli muhalif kesimlerini katacak bir kampanyayı inşa etmektir.

Refah'a saldırı olursa ertesi gün akşam 19.00'da eylem çağrısı yapan ve 7 Mayıs'ta Tünel Meydanında olan Filistin'e Özgürlük Platformu böyle bir kampanya inşa etmeye çalışıyor.

15 Mayıs'ta Nakba'nın yıl dönümünde yapılacak eylem de katılım ve daha yığınsal eylemler için harekete geçelim.

Ateşkesin sağlanması, İsrail'in savaş suçuna bulaşan tüm yetkililerinin yargılanması için bu küresel mücadeleyi büyütmek zorundayız.

Gazze dayanışmasının sonunda değil henüz başındayız. İsrail'in saldırılarının Gazze'de 79.000'den fazla evi "tamamen yıktığını" ve 370.000'inin de hasar gördüğünü belirten araştırmacılar, "Sadece inşaat malzemelerinin taşınması gibi dar bir perspektiften bakıldığında iyimser senaryolarda bile, savaşın başlangıcından bu yana yıkılan konutların yeniden yapılması 2040 yılına kadar ve muhtemelen daha da uzun sürecektir" sonucuna vardı.

Gazze'de ayrıca okullar, sağlık tesisleri, yollar, kanalizasyonlar, su boruları ve diğer tüm kritik altyapı büyük zarar gördü.

Bunun hesabını soykırımcılardan ve soykırımcılarla hiçbir şey olmamış gibi ticari ilişkileri sürdürenlerden sormak zorundayız.

Bunun yolu daima daha yığınsal eylemlerdir: Örgütlü işçi sınıfını kapsamayı hedefleyen eylemler.

BÖYLE 1 MAYIS OLMAZ

ŞENOL KARAKAŞ

1 Mayıs'ta eylem yapılmayan şehir kalmadı. Samsun'da, polisin DEM Partilileri alana sokmamaya çalıştığı Adana'da, Elazığ'da, Zonguldak'ta, Çanakkale'de, Düzce'de, Ankara'da, Kürt illerinin tamamında, tüm büyükşehir meydanlarında on binlerce işçi haklarını haykırdı. İstanbul hariç!

Apolitik bir 1 Mayıs!

İstanbul 1 Mayıs'ı sadece organizasyon açısından savsaklanmış değildi: Dünyada ve Türkiye'de yaşanan ana politik tartışmalara bir yanıt verecek şekilde örgütlenmemişti. Bizim de aralarında olduğumuz çok az sayıda çevre, bu 1 Mayıs'ta Gazze'de yaşanan soykırımı öne çıkarmak gerektiğini söylüyordu. İşgalin başlangıcından bu yana 8 ay geçti ama sendikalar ve solun büyük çoğunluğu halen Gazze'yle gerçek bir dayanışma örgütleyebilmiş değiller. Seçim, belediye başkanlıkları bu muhalif kesimleri daha fazla meşgul etti. Kategorik bir karşıtlık içinde oldukları AKP'nin en ağır darbeyi Gazze politikalarından aldığını da göremediler. 1 Mayıs'ı Gazze'de soykırımı durdurma mücadelesinin zirvesi olarak ilan edebilirlerdi, edemediler.

1 Mayıs, bu açıdan tarihsel bağlamından da kopartıldı. Türkiye'de sol Filistin'in uğradığı baskıya karşı özel bir hassasiyete sahiptir. 1 Mayıs bu hassasiyete sahip olan solun ve işçi sınıfının da tarihsel belleğinde önemli bir yer tutar. Ama İsrail'in akıl almaz katliamları, en temel politik sorun değilmiş gibi örgütlendi bu 1 Mayıs.

Fakat iç politika açısından da bir sorun vardı. Yoksulluğun milyonlarca insanda şok yaratan etkisi, AKP'nin 31 Mart seçimlerini kaybetmesindeki esas etmendi. AKP kendi tabanı tarafından en sert şekilde boykot edilmişken, bunun ezilenler için sayısız politik ve örgütsel olanak yaratacağını kanıtlayacak bir 1 Mayıs çağrısı da yapılabildi, o da yapılmadı.

Birlik içinde direniş

1 Mayıs'ta yaşanan gelişmelerin bir nedeni öncelikle arka arkaya yaşanan seçimlerde CHP ile giderek daha fazla hemhal olma. Sorunlar parlamenter çözümlere indirgendiğinde seçimleri kazanmak için sürdürülen mücadele tarzı bir alışkanlık yaratır. Seçilmek için oy almak gerekir. Bu da seçmen sayısı çok olan CHP gibi partilerin seçim süreçlerinde politik alanı domine etmesine neden olur. CHP'nin "sol" gençliğini kazanmak isteyenler bir anda kendi üyelerinin CHP gençliği tarafından kazanıldığı gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalırlar. Kürt sorununda çözüm süreci gibi bir hamlenin başlangıcında Erdoğan'la görüştüğü için aralarında Roni Margulies'in de olduğu aydınlar, aktivistler linç edilirken, bu kesimler, birlikte pozlar verdikleri Özgür Özel "kaçak sarayda" cumhurbaşkanıyla görüştüğünde sıkıntıya düşer ve çatacak bir "yetmez ama evet"çi aramaya başlar.

1 Mayıs'ta kendi kaleme attığımız golü çıkartmak için kitlesel bir Gazze dayanışması örmeliyiz.

Ayrıca, Taksim alanı mücadelenin dününü, bugünü ve yarını birleştiren bir köprü ise, o zaman tüm emek örgütlerine şimdiden bir çağrı yapmak ve 2025 1 Mayıs'ının nasıl örgütleneceği konusunda mücadele etmek gerekir.

Bu sayı katkıda bulunanlar: Alex Callinicos, Can Irmak Özınanır, Ebru Öğretmen, Irmak Yavral, Şenol Karakaş, Tuna Emren, Umut Mahir Özen, Volkan Akyıldırım, Zişan Tokaç

YUMUŞAMA: KİMİN İÇİN? HANGİ AMAÇLA?

Yerel seçimler AKP'nin yenilgisi ve ikinci parti durumuna düşmesi, CHP'nin ise birinci parti olması ile sonuçlandı. Ardından CHP lideri Özgür Özel ilk iş olarak Cumhurbaşkanı Erdoğan'dan randevu istedi.

İki lider, AKP Genel Merkezi'nde buluştu. Erdoğan, bir "yumuşama döneminin" başladığını duyurdu ki CHP'de aynı fikirde.

Elbette henüz yeni söylenmiş şeyler bunlar. Ne kadar süreceği de belirsiz. Aslında böyle bir görüşme normal olması gerekendi. Fakat başkanlık rejimi siyaseti sonucu "yeni" bir hale geldi.

Bugünkü yumuşama mesajlarının sebepleri nelerdir?

Birden fazla neden var elbette, ama baskın olan birkaç sebep öne çıkıyor.

İlki fiili durum. 31 Mart seçimleri sonrası Türkiye nüfusunun kabaca yüzde 65'i CHP'li belediyeler tarafından yönetilir hale geldi. Otoriter yönetimin iktidarını yürütme biçimlerinden biri baskıysa, diğeri de rızadır. Kaldı ki bu mesele sadece siyasi güçlerle sınırlı değil. Türkiye egemen sınıfı da son yıllarda yaşanan istikrarsızlıktan şikâyetçi. AKP de CHP de kapitalist sınıfın çeşitli kanatlarının çıkarlarını temsil eden sermaye partilerdir. TUSİAD ve MÜSİAD istikrar istiyor.

İstikrarsızlığın başlıca nedeni başkanlık rejiminin yarattığı sorunlar ve yönetim krizleri kadar –hatta bunlardan çok daha fazla– Türkiye kapitalizminin içinden çıkamadığı mali krizdir.

Egemen sınıfının laik ya da muhafazakâr olsun, tüm kanatları

bir konuda anlaşıyor: Kemer sıkma ve "yapısal uyum" denilen, şirketler lehine uygulanmasını istedikleri işçi-emekçi karşıtı politikalar. Mehmet Şimşek'i bunun için hep birlikte alkışladılar.

Türkiye kapitalizmi, dış kredilere bağımlı bir ekonomidir. Ancak 2014'ten itibaren dünyada kredi muslukları kapanmış, 2018'de Türkiye'de borç/döviz krizi patlak vermiştir. Türkiye kapitalistleri ve devlet, borçlarını ödemek için borç bulamaz hale geldi. Bunun sebebi sadece küresel kapitalizmin rüzgârları değil; bu rüzgârlar içinde Türkiye'de kurulan yeni rejim, ABD ve Avrupa Birliği kökten olayan bir şekilde "uzaklaştı." Dengelileme adı verilen, ABD ile Rusya arasında salınan dış politika, Suriye ve Libya'daki askeri hareketler, Doğu Akdeniz'deki gerilim... Sonunda Türkiye dış kredi bulamaz hale geldi. Çünkü güvenli bir liman değildi.

Şimdi bunu aşmak istiyorlar. Osman Kavala ve Gezi tutsaklarının çalınan özgürlüğünün gündeme gelmesi ne yazık ki bu yüzden oldu – Sebep ne olursa

olsun umarız uğradıkları haksızlık giderilir, özgürlüklerine kavuşurlar.

Daha da önemlisi, bu sayının arka kapağında ayrıntılı olarak ele aldığımız kemer sıkma dayatması ancak işçilerden oy alabilen partilerle birlikte yapılabilir. İşçilerin yoğun olarak yaşadığı şehirlerde CHP'nin elde ettiği oyları mutabakata, tahvile çevirmek kapitalistlerin çıkarlarını uygulamak isteyen bir iktidarın işine gelir. Başka bir sebepte iktidarın anayasa değişikliği için meclis çoğunluğunun desteğine duyduğu ihtiyaç.

Yumuşamaya karşı olanlar

Başkanlık rejimini birleştiren unsur, oy desteğiyle Erdoğan ve geri plana düşen partisi olsa da ortaklarıyla birlikte varlar.

Yüzde 10'luk oy potansiyeliyle faşist MHP'nin varlığına muhtaçlar. Kaldı ki MHP sıradan bir sermaye partisi değildir. Yargı ve güvenlik bürokrasisinin, yani devletin ana güçlerinin temsilcisidir.

Rejim, bir koalisyonla var. Bu devlet koalisyonunun içinde ulu-

salıcı diye tabir edilen Ergenekoncular da mevcut.

Müesses nizamın bekçileri, kemer sıkma dayatmasına ortak olsalar da demokratikleşmenin kırıntısına bile karşıdılar. Osman Kavala'nın serbest bırakılması için Gezi davasının yeniden görülmesine karşı çıkanlar bunun örneklerinden biri.

Yumuşamanın dışında bırakılanlar

Yerel seçimlerde Kürt şehirlerinde, iki dönem kayyum atanmasına karşı, yine HDP/DEM'in seçilmesi bu rejimi ürkütüyor.

Nitekim 31 Mart sonrası Adalet Bakanı, DEM Parti'nin inceleme altında olduğunu ve kapatılabileceğini açıkça beyan etti.

Ardından rejimin kalemleri, halkın oylarıyla işbaşına gelmiş 78 belediyeden 27'si hakkında soruşturmanın sürdüğünü ve kayyumun yolda olduğunu yazdı.

Öte yandan siyasal demokrasi-nin sınırlarını genişletmek isteyenler, sokak eylemleri yapan sol ve rejim karşıtları da bu yumuşamanın dışındadır.

İktidarın oyalama taktiklerine aşinayız. Yeni anayasa sözleri de bu yaklaşımın bir ifadesi. Rejim, yaralarını onarmak ve kendini tahkim etmek istiyor (patronların kârları uğruna).

Kemer sıkma dayatmasına karşı birleşik işçi mücadelesi, Kürtlerin eşitliği için dayanışma, Türkiye'de tam demokratikleşme için aşağıdan muhalefeti örgütlemek, bu dönemde bizlerin lehine olan tek yol gibi görünüyor.

YENİ MÜFREDATA NEDEN KARŞI ÇIKMAK GEREKİR?

EBRU ÖĞRETMEN

Çağın ihtiyaçlarına göre güncellenmesi zorunlu olan eğitim öğretim müfredatının yeniden düzenlenmesi Türkiye'de de bir süredir tartışılıyordu. Ancak bakanlığın oluşturduğu yeni müfredat öğretmenlerin, akademisyenlerin, eğitim sendikalarının görüşü alınmadan bir oldu bittiye getirildi. Başvuru yapmalarına rağmen sendikaların, müfredatın oluşturulması aşamasında görüş sunmaları reddedildi.

Bir iki çıkarılmış kazanım veya eklenmiş yeni kazanımlardan öte, oluşturulan bu yeni müfredat, çocuğun yararını gözetmekten çok erdemler ve değerler eğitimi adı altında milli, dini ve ailenin önemi vurgularının çokça işlendiği, devletin hakim olmasını istediği görüş ve fikirlerin çocuğun zihinsel yapısını şekillendirme amaçlı kullanıldığı bir müfredat.

Bir süredir ders kitaplarındaki konuların da ağırlıklı olarak bu yönde işlendiği gözlemleniyordu zaten.

Teknik donanımlarının olmadığı, internete kolay erişilmediği okullarda yeni müfredata göstermelik olarak konduğu açıkça belli olan "dijital okur yazarlık" öğretim programının ise hiçbir geçerliliği yok.

Yeni müfredat, bilimsellikten uzak, çağ dışı, dogmatik ve dayatmacı olup, eğitimde tek tipleştirmenin uygulanmaya çalışıldığı, nitelsiz, eleştiriye açık olmayan yapıyla akademisyenlerin, öğretmenlerin ve eğitim sendikalarının karşı çıktığı bir müfredattır.

MHP'NİN TETİKÇİLERİ İDDIANAMEDE, KENDİSİ KAYIP

UMUT MAHİR ÖZEN

2022'nin Aralık ayında ülkücü mafia üyeleri tarafından suikasta uğrayan eski Ülkü Ocakları Başkanı Sinan Ateş'i öldürenler hakkında yürütülen soruşturma kapsamında düzenlenen iddianame 29 Nisan'da tamamlandı.

Sürecin başından beri mevcut MHP yönetimi ile tetiği çekenler arasındaki ilişki ayyuka çıkmış olsa da gerçek azmettirici ve planlayıcıların korunduğu iddianame Ateş'in yakınları ve siyasiler tarafından eleştirildi. 15 aydır süren soruşturma sırasında dosyaya bakan savcılar defalarca değişmişti.

Yine geçtiğimiz Temmuz ayında, MHP eski Milletvekili

Olca Kılavuz, Ülkü Ocakları genel başkanı Ahmet Yiğit Yıldırım ve Ülkü Ocakları Ankara İl Başkanı Ömer Şanlı'yı şüpheli sıfatıyla dosyaya dâhil eden ve önemli bilgilerin yer aldığı bilirkişi raporunun soruşturma kapsamına alınmasını sağlayan Başsavcı vekili Durdu Özer görevinden alınmıştı. Dosya daha sonra MHP Milletvekili İzzet Ulvi Yönter ile Yargıtay üyesi olmak için pazarlık yürüttüğü öne sürülen Başsavcı vekili Ahmet Altun'a devredildi. Öte yandan iddianameye soruşturmayı yürüten Başsavcı vekili Ahmet Altun yerine savcı Mehmet Aykut Cihangir'in imza atması kamuoyunda şüphe yaratan unsurlardan biriydi.

MHP'ye ödül mü gözdağı mı?

Cinayette rolü olan ve tetikçiyi Gölbaşı'ndan alıp 45 gün saklandığı Olca Kılavuz'un evine götüren Ülkü Ocakları yöneticisi Tolgahan Demirbaş'ın, hem Ahmet Yiğit Yıldırım ile Ateş hakkında yaptığı yazışmalar hem de Ankara

Emniyetinde cinayet büro komiseri olan ve Ateş soruşturmasında da görev aldığı ortaya çıkan komiser M.E.A ile yaptığı yazışmaların yer aldığı bilirkişi raporundan neredeyse hiç yararlanılmayan iddianame Olca Kılavuz'un rolünden ve olaya Ülkü Ocaklarının kurumsal olarak dahil olmasından da bahsetmiyor.

İddianamenin tam da Erdoğan'ın CHP ile "yumuşama" dönemine girdiği bir politik iklimde bir dizi gelişmenin üzerine yayınlanmış olması iktidarın küçük ortağı MHP'ye bir mesaj olarak görülüyor. Bu mesajın niteliği ise henüz net değil. Özellikle MHP'nin cinayetteki rolünü es geçerek olayı birkaç mafia üyesinin ve düşük rütbeli polis memurunun üzerine yıkan metin MHP'ye verilmiş bir ödül gibi.

Ülkücüler on yıllardır olduğu gibi devletin olanaklarını kullanarak cinayetler işlemeye ve yasal koruma kalkanlarının ardına sığınmaya devam ediyor.

YANGIN BU KEZ ABD'DEN BAŞLADI

ALEX CALLINICOS

Mayıs ayının başında Amerika Birleşik Devletleri'ndeki üniversite kampüslerinde Filistin'le dayanışmayı amaçlayan 80'den fazla öğrenci kampı vardı. New York Times'a göre 18 Nisan'dan bu yana 2300 protestocunun tutuklanmasına veya gözaltına alınmasına rağmen kamplar artmaya devam ediyor ve İngiltere'de de gördüğümüz gibi hareket uluslararası olarak büyüyor.

Bu protestoların ölçeği, 1960'ların küresel öğrenci hareketiyle karşılaştırılabilir. O hareket de kanlı, emperyalist bir savaştan kaynaklanıyordu: o zaman Vietnam, şimdi Gazze. Ve New York City'deki Columbia Üniversitesi bugün olduğu gibi o zaman da merkezdeydi. Sosyal medyanın ortaya çıkmasından çok önce, 1968'de orada yaşanan olaylar, benim radikalleşmeme yardımcı olan Hollywood filmi 'The Strawberry Statement'ın temelini oluşturuyordu.

Vietnam Savaşı ve ona karşı muhalefet, Batı toplumlarında genç bir neslin radikalleşmesine katkıda bulunan büyük bir ideolojik krize yol açtı. 1960'ların sonlarında olduğu gibi, bu katliamın da bir Demokrat Parti başkanının yönetiminde gerçekleşiyor olması anlamlı: o zamanlar Lyndon Johnson, şimdi ise Joe Biden. Ana akım merkez solun emperyalist gaddarlığı ve ikiyüzlülüğü bir kez daha açığa çıkıyor.

Ve bugün bu kutuplaşma, küresel mali krizin ardından sosyalizm fikrinin ABD'deki gençler için zaten çekici hale geldiği bir

dönemde yaşanıyor. Aslında sistemin genel krizi bugün, 1960'ların sonlarında, savaş sonrası büyümenin sonunda olduğundan çok daha şiddetli.

Diğer farklar bu kadar olumlu değil. 1960'ların sonunda gençlerin radikalleşmesi, özellikle artan enflasyonun yaşam standartları üzerindeki etkisi sebebiyle yükseleceği geçen bir işçi sınıfı direnişi bağlamında yaşandı. Bu ABD için de geçerliydi ama Fransa, İtalya ve İngiltere'de çok daha büyük bir ölçekte gerçekleşti. Genç işçiler bu daha geniş ölçekli radikalleşmenin bir parçasıydı ve pek çoğu öğrencilerle birlikte büyüyen devrimci sola katıldı.

2021-22'deki enflasyon artışı, yaşam standartlarını hala olumsuz etkiliyor. Bu durum ABD, İngiltere ve diğer ülkelerde maaşların

artması taleplerine yol açtı. Ama Mayıs-Haziran 1968'de Fransa'daki, 1969 Sıcak Sonbaharında İtalya'daki işçi mücadeleleriyle ve 1970-74'teki Muhafazakâr Parti hükümetine karşı İngiliz işçi isyanı ile kıyaslanabilecek mücadeleler görmedik henüz.

Bu esnada aşırı sağ, 1960'lara kıyasla çok daha fazla ön planda. Avrupa'da daha ziyade önemli bir seçmen gücünü temsil ediyor ama Donald Trump'ın başkanlığı ve Beyaz Saray'ı yeniden kazanma mücadelesi sokaktaki aşırı sağcı aktivistlere muazzam bir ivme kazandırdı.

ABD kampüslerindeki en çirkin sahnelerden bazıları, Los Angeles'taki California Üniversitesi kampına düzenlenen ve kampüs güvenliği ile çevik kuvvet polislerinin izlemekle yetindiği organize Siyonist saldırı sırasında

gerçekleşti. Başka yerlerde, örneğin Chicago Üniversitesi'nde, ABD ve İsrail bayraklarını sallayan haydutların kampları tehdit ettiğini gördük. 1968'de Columbia'da solcu ve sağcı öğrenciler arasında çatışmalar yaşanmıştı ama bugün Siyonistlerle faşistlerin ittifak potansiyeli çok daha büyük.

Bunların hiçbiri Filistin'le dayanışma hareketinin muazzam boyutunu küçültmüyor. Öğrenciler bu hareketin öncüsü oldular. Onları bastırma çabaları, egemen sınıfların, İsrail'in soykırım savaşının suç ortağı olmalarının yarattığı kitlesel tiksinti nedeniyle nasıl savunmaya geçmeye zorlandıklarının işareti. İsrail'in Refah'a karşı uzun süredir korkulan saldırısını başlatma tehdidinde bulunması nedeniyle bu savaş yeni bir aşamaya

girişiyor olabilir. Bu tehdide yanıt vermek, yalnızca mücadeleye öncülük eden öğrencilerin değil, işçilerin de seferberliğini gerektirecektir.

Vietnam Savaşı deneyimi milyonlarca kişi için emperyalizmin doğası konusunda pratik bir dersti. Bugün, rakip emperyalist güçlerin küresel ölçekte birbirleriyle karşı karşıya geldiği bir dönemde aynı şey yaşanıyor. Batılı egemen sınıflar, Gazze'yi bu küresel mücadelede sadece bir cephe olarak gördükleri için canı İsrail devletinin yanında tutum alıyorlar. Bu, benim kuşağımın yaptığı gibi, sorunun sistem olduğunu ve sistemi devirmemiz gerektiğini kavramanın önemini gösteriyor.

Socialist Worker'dan çeviren: İrmak Yavral

1968'DE NE OLMUŞTU?

CAN IRMAK ÖZİNANIR

ABD başta olmak üzere pek çok ülkede yaşanan üniversite işgalleri pek çok kişiye "Yeni bir 68 hareketi mi doğuyor?" sorusunu sorduruyor. Hareketin yeni bir 68'e dönüşüp dönüşmeyeceğini bilmiyoruz ama 1968'de öğrencilerin yaktığı kıvılcımın devasa bir harekete dönüşerek işçi sınıfı eylemleriyle birleştiğini biliyoruz. 68 hareketi bugün için hâlâ birçok ders içeriyor.

1968'e giden süreç 1960'lı yılların ilk yarısında radikalleşmeye başlayan öğrenciler ile doğdu. ABD'nin yıllar süren Vietnam işgali ABD'deki gençlikte büyük bir öfke yaratıyordu. Kendi ülkelerinin emperyalizmine karşı çıkan gençlerin öfkesi, ayrımcılığa uğrayan siyahların hak taleplerinin yükseldiği sivil haklar hareketiyle birleşti. Bu dönem aynı zamanda Rock'n Roll kültürünün gençleri sardığı bir momente denk düşüyordu. Gençler için anne babalarının dayattığı kıyafetlerden kurtulmaktan cinselliğe kadar pek çok alandaki en önemli değer özgürlüktü. Güney Amerika'da ABD emper-

yalizmine karşı ulusal kurtuluş hareketleri de dünyanın dört bir yanındaki gençleri etkiliyordu. Martin Luther King, Malcolm X gibi sivil haklar hareketi öncüleri öldürülmüştü ve ulusal kurtuluş hareketlerinden esinlenen ABD'li devrimci siyahlar, Kara Panterler isimli silahlı örgütü kurmuştu. Kadınlar "Özel olan politiktir" sloganıyla hem sisteme hem de erkek yoldaşlarına meydan okurken, 1969'daki Stonewall İsyanı'yla LGBTİ+ hareketi ilk büyük başkaldırısını gerçekleştirmişti.

68'in en önemli merkezi ise Fransa oldu. Paris'te kadın ve erkek yurtlarının birleştirilmesi

talebiyle başlayan görece küçük öğrenci hareketi Nisan ve Mayıs arasında hızla kitleselleşti. Hareketin öncü gücü bugün de Filistin'e destek eylemlerinin yapıldığı Sorbonne Üniversitesi'yd. Öğrencilerin eylemlerini bastırmak isteyen devlet, 3 Mayıs'ta Sorbonne'nun kapatılmasını emretti. Ancak öğrencilerin arka arkaya gelen eylemleri büyüyerek devam etti. 10 Mayıs'ta öğrenciler üniversitelerine sahip çıkma kararı aldı ve kaldırım taşlarını sökerek barikatlar kurdular. Polisin sert saldırılarına rağmen öğrenciler geri adım atmadı. Tabanlarındaki baskıya dayanamayan sendikalar bir

günlük genel grev çağrısı yaptı. 13 Mayıs'ta 1 milyon işçi Paris sokaklarını zapt etti. Birkaç gün içinde Fransa genelinde 10 milyon işçi fabrika işgallerine başlamıştı.

68 hareketi pek çok ülkede farklı biçimlerde ortaya çıktı ancak dünyanın dört bir yanında radikal bir kuşak yarattı. Türkiye'de de 68 hareketi devrimci gençler yarattı ve 1970 yılının 15-16 Haziran'ında Türkiye işçi sınıfının en büyük eylemi gerçekleşti. 1968 hareketi çeşitli sebeplerle geri çekildi ancak geriye "Bütün iktidar hayal gücüne" diyen sonsuz bir miras bıraktı.

"ÜNİVERSİTE İŞGALLERİ BİR ANDA ORTAYA ÇIKMADI"

Zişan Tokaç'la ABD'de öğrenci eylemlerini konuştuk. Tokaç Columbia Üniversitesi Gazze dayanışma kampı eylemlerinde yer almış bir aktivist. Kendisi Columbia Üniversitesi mezunu ve şuan New York'ta doktora öğrencisi.

Okullardaki bu son dalga kamp eylemleri başlamadan önce ABD'de 7 Ekim'in ardından başlayan Gazze işgaline karşı tepkiler nasıl bir seyir izledi?

Zişan Tokaç: Öncelikle şunun altını çizmek gerekir: İsrail'in son soykırımcı işgali başladığından yükselen sokak eylemleriyle son haftalarda şekillenen öğrenci eylemleri arasında sanıldandan çok daha kopmaz bir bağ var. Öğrenci hareketi buradaki genel hareketten kopuk değil. 7 Ekim'de yani bütün dünya Gazze'ye odaklandığı anda aşırı tek yanlı bir söylem vardı ve Filistin'i savunmak isteyen çevreler büyük bir sessizlik içindeydi. Ama New York bence bu anlamda özel bir yerde çünkü 8 Ekim'de, yani hemen bir gün sonrasında New York'ta büyük bir kitleyle sokaklara çıkıldı. Hemen nasıl bu kadar kitlesel ve net bir şekilde Filistin'le dayanışmak için sokağa çıkılabildiği ve Siyonist propaganda karşısında geri adım atılmadığı sorusunun cevabı aslında bu örgütlenmelerin biriktirdikleri köklü deneyimlerde yatıyor. Senelerdir okullarda ya da okulların dışında Filistin'le dayanışma gruplarının sürekli Filistin meselesini gündemde tutuyor olması sayesinde, daha henüz bir çok kişi şimdilik sesimizi çıkartmayalım ortam zaten çok gergin diyerek geri çekilmişken New York'ta çok kalabalık bir şekilde Filistin için sokağa çıkılabildi.

Eylemler nasıl bir seyir izledi?

7 Ekim sonrası iki ay boyunca her gün sokakta büyüklü küçüklü eylemler oldu. Sayıları net hatırlayamayabilirim ama eğer bir gün eylem on binlerce kişiye diğer gün düzenlenen eylem biraz daha küçük ama yine binlerce kişiydi. Yani en küçük eylem da aslında çok büyüktü. Bu eylemlerin bir kısmı koalisyonlar tarafından organize edildi. Bir kısmı ise bağımsız şahıslar tarafınsan otonom olarak organize edildi. Hareketin getirdiği momentumla çok sayıda küçük otonom grup herhangi bir örgütlenmeye bağlı olmadan eylemler yapabildi. Nasıl eylemlerdi bunlar? Mesela İsrail'le ilişkisi olan bankalara gitmek, lobbiesinde gürültü yapmak, ses çıkarmak, alışveriş merkezlerine gitmek, üst kattan aşağıya İsrail'in Gazze'de yaptığı gibi bildiriler atmak, farkındalık yaratmak ve tabii ki devlet yetkililerinin gittiği her yerde bulunmak. Demokrat Parti'nin sözcülerinin gittiği her yerde bulunmak, o konuşmaları bölmek, ayağa kalkıp söz söylemek, bütün salonun dikka-

tini bir konuya çekmek.

Yine üniversitelerde, konferanslarda keza bu şekilde aralıksız eylemler oldu. İlk iki ay boyunca eylem olmayan tek gün yoktu sokakta. Hatta çoğu zaman birden fazla eylem oluyordu. Büyük eylemleri organize eden iki odak vardı. Bunlardan bir tanesi Filistin'le ya da farklı sosyal meselelerle ilgilenen grupların bir araya gelerek kurduğu Shut It Down (Hayatı Durdur) koalisyonu, bir diğeri ise Within Our Lifetime (Bizim hayatımız süresince) kampanyası. Bu kampanya tabii ki kendi hayat süremizde özgür Filistin'i göreceğiz vurgusunu sahipleniyor. Bu grubun liderleri ben Columbia'da öğrenciyken yani 2016-17 yıllarında bir öğrenci grubunun liderleri idi. Zaten duyuyorsunuzdur, Students For Justice in Palestine (Filistin'de adalet için öğrenciler) grubundan bahsediyorum. New York'ta muhakkak her okulda ve Amerika'da bir çok okulda şubesi bulunan öğrenci grupları bunlar. Ve senelerdir kendi okullarında bir şekilde bu meseleyi gündeme getirmeye devam ediyorlardı. Buranın devlet üniversitesindeki (CUNY) gruba liderlik yapan o zamanın öğrencileri mezun olunca öğrencilerden daha öteye hitap eden New York temelli Filistin yanlısı bir organizasyon haline getirdiler bunu. Bu grup ve bahsettiğim koalisyon burada büyük eylemleri yönlendiren gruplar oldular. "Bizim hayatımız süresince" kampanyasının eylemleri her zaman söylem olarak ve fiili anlamda daha radikal oldu. Diğer koalisyonun eylemleri

ise biraz daha geniş bir çepere hitap eden, ateşkes sloganlarının daha benimsendiği ama yine de sadece ateşkes için mücadele etmeyen, özgür Filistin talebini ve tabii ki devlete yönelik talepleri yine çok net bir şekilde ifade eden bir hareket oldu. Belki bir üçüncü hareket olarak da Yahudi gruplar ve özellikle "Jewish Voice for Peace"i (Barış için Yahudiler) söyleyebilirim.

Türkiye'de eylemlerin başında iktidar yanlısı gruplar anti semitist bir söylem tutturdular. Oysa ABD'de Yahudi örgütleri Gazze'nin işgaline en baştan beri karşı değil mi?

Ülke genelinde ve bunun dışında irili ufaklı birçok işgal karşıtı Yahudi örgütü var. Bu örgütler hem büyük eylemlerle yer aldı hem de kendi eylemlerini yaptılar. Özellikle bu gruplar tarafından düzenlenen eylemlerde benimsenen bazı taktikler vardı. Kamusal alan işgalleri, sembolik tutuklanmalar gibi. Mesela burada çok sık kullanılan bir tren istasyonunu işgal ettiler birkaç defa. Özgürlük Heykeli'ni ve oraya giden vapuru işgal ettiler. Binlerce kişiyle böyle bir işgal yaptığınızda prosedür olarak polis sizi belirli defa uyarıyor ve uyarıların sonunda kalkmazsanız tutuklanıyorsunuz. Tutuklanmalar tabii ki her zaman haberlere yansdığı için bu örgütler tutuklanmaları bir dikkat çekme taktiği olarak kullanıyor. Yüzlerce kişinin bir anda tutuklandığı eylemler bunlar. Özellikle yine ilk iki ayda çok sık gördük bunları.

İki ay sonrasında eylemlerin giderek daha yorucu olduğunu da kabul etmek lazım.

Özellikle şehrin bir başından diğer başına yaptığımız yedi sekiz saat süren, geçerken sokakları, köprüleri işgal ettiğimiz eylemler ciddi efor isteyen eylem biçimleriydi. Zamanla eylemler seyrekleşti ama zaten konu çoktan genel toplumun gündemine taşınmıştı. Her yerde artık bu gündeme geliyordu ve bunu konuşmaktan kaçınmak imkansız oldu.

Dolayısıyla bugünkü eylemler bu mirasın üzerinde yükseliyor diyebiliriz.

Evet. 17 Nisan'da Columbia'daki üniversite işgali bir anda ortaya çıkmış bir şey değil. Elbette önceden planlanmış bir hareket bu. Uzun sürede ve iyi planlanmış bir girişim. Tabi bazı yanlarıyla da aniden karar almayı gerektiren ve bu iki formun yan yana geliştiği bir süreç yaşandı. Ama şu noktanın altını bir kez daha çizmek istiyorum, bu eylemler Columbia öğrencilerini eskiye dayanan örgüt ve eylemlilik deneyimini ve oradan edinilmiş hızlı hareket edebilme yeteneğinin üzerine inşa edildi. Columbia'da kampın kurulduğu yerden belki bahsetmem gerekiyor. Okul siyah nüfusun yoğun olduğu bir bölgede, Harlem'de bulunuyor. Zaten bu kurum bir soylulaştırmayı temsil ediyor ve 1968 eylemlerinde de bu yüzden önemli bir rolü vardı. Kamp yapılan alan okulun merkezinde ve mezuniyet hazırlıklarının başladığı bahçede. O yüzden çok stratejik bir noktada. Eylemler başladıktan sonra okul yönetimi öğrencilere neredeyse yalvarmak zorunda kaldı eylem son verilmesi için. Okulun işleyişini ve mezuniyet hazırlıklarını bozmakla suçladılar öğrencileri. Kamp sabahın dördünde kuruldu. Öğrencilerin çoğunun sonradan haberi oldu ve destek hızla büyüdü. Okul yönetimi okula polisin sokulmaması geleneğini bozarak polisi çağırdı. Bu öfkeyi daha da büyüttü ve okulun içinde ve dışında kalabalıklar birikmeye başladı. Kamp alanında belki 1000'den fazla öğrenci birikti. Okul yönetimi en son tehditlerini artırdı ve "şu gün okulu terk etmezseniz polis müdahalesi olacak" dediler. Öğrenciler bu tehditlere aldırmadı. Aksine 1968 eylemleri sırasında da işgal edilen bir binasını işgal ettiler okulun.

Böyle olunca eylemler ABD medyasının odağına oturdu. Ne yazık ki medya bu eylemleri görürken bunların gerekçesi olan Gazze'de yalananları göz ardı etmeye devam etti. Ama ben şu ana kadar gözlemlediğim harekete dayanarak şunu çok emin bir şekilde söyleyebilirim ki bu hareket çok kararlı ve asla geri adım atmaya niyeti yok. O yüzden her ne kadar üstünü örtmeye çalışsalar da bu konu en sonunda sandıkta gelip yine Biden'ı bulacak ve geri adım atmak zorunda kalan yine onlar olacak.

Columbia Üniversitesi'ndeki Gazze dayanışma kampı

DÜNYAYI DEĞİŞTİRMEK İÇİN DEVRİMCİ FİKİRLER

MARKSİZM 2024'TE BULUŞALIM

- İstanbul'da üç günlük tartışmalar
- 13 toplantı, 40 konuşmacı
- Marksist kitapçı

Dünyada ve Türkiye'de gündemin merkezindeki sorunları, tarihsel ve güncel mücadele deneyimlerini, devrimci sosyalist geleneğin fikirlerini hep birlikte tartışmaya var mısınız?

Marksizm 2024, önceki yıllardaki tartışma toplantıları gibi, bu sene de dünyayı değiştirmek isteyenler için antikapitalist bir kürsü olarak gerçekleşecek.

Her şeyin alt üst olduğu, katı olan her şeyin buharlaştığı, dünyanın her yerinde sıradan insanların kapitalist sistemin yarattığı sorunlara karşı ayağa kalktığı bir dönemden geçiyoruz.

Kapitalizmin çoklu krizi, büyük felaketler ve cinayetler üretmeye devam ediyor.

Bir yanda tüm dünyayı saran iklim krizi, tarımsal üretimin azalması ve gıda fiyatlarının tırmanışı, açlık ve yoksulluk, yüz binlerce insanı yaşadıkları yerden eden afetler, kuraklık ve bir meta haline getirilen suya erişimin sosyal bir sorun haline gelişi... Diğer yanda silahlanma yarışı ve nükleer tehdit, savaşlar, çatışmalar ve daha büyük savaşların da çıkma olasılığı... Afganistan ve Irak'ın ardından Suriye ve Ukrayna da yerle bir edildi. Şimdi gözlerimizin önünde, Filistin'de bir soykırım yaşanıyor. Emperyalist hegemonya mücadelesi ve vekalet savaşları yüz binlerce insanın hayatına mal oldu. Çok daha fazlası yaralandı, zorla yerinden ettirildi. Ve dünyanın bazı bölgelerinde yeni çatışma olasılıkları da ortaya çıktı.

Kapitalizmi var eden sömürgeciliğin 21. yüzyılda en vahşi biçimde hortladığına tanık oluyor, bunu işgal altındaki Filistin topraklarında görüyoruz. Korsan devlet İsrail, Batı emperyalizminin desteğiyle Gazze'de soykırım harekâtı başlattı. Kalan küçük Filistin yerleşimlerini de yutmak, halkı türlü yollarla katletmek istiyor. Ne iyidir ki tüm dünya savaşa ve işgale karşı ayağa kalktı.

Aşırı sağcı, ırkçı ve faşist akımların cirit attığı, otoriter yönetimlerin halklara kan kusturduğu bu dünyada umudu işçilerin ve gençlerin bağrında olduğu büyük mücadeleler taşıyor.

Kapitalist sınıfların dayattığı açlık ve yoksulluk karşısında büyük mücadeleler de yaşanıyor.

Sadece baskı, yasak ve devlet şiddeti yok. Barışçıl protestolardan ayaklanmalara kültürel mücadele dalgaları da var.

Atmosferi sera gazlarıyla doldurup kârlarına kâr katan şirketler varsa, karşılarında iklim krizini dert edinmiş, grev yapan, sokağa dökülen milyonlar da var ki bu insanlar ortak geleceğin biricik sigortasıdır.

Türkiye, her ne kadar otoriter yönetim ve aşırı sağcılar tarafından içe kapatılmak istese de, işte bu dünyanın bir parçasıdır.

Burada da baskı, yasak, hukuksuzluk var. Fakat karşısında buna isyan edenler de var ve sayıları da azımsanmayacak kadar fazla.

Çevre katliamlarına direnen köylüler, sefalet ücretlerine

ve sendika düşmanlığına direnen işçiler, eşitlik için ülkeyi sarsan kadınlar, var olma hakları için mücadele eden LG-BTİ+lar, özgürlüğü için mücadele eden Kürtler ve adalet isteyen büyük kalabalıklar var.

Marksizm 2024 umudun ve mücadelenin seslerini duyuracağı bir platform.

DSİP olarak, günümüz kapitalizminin çoklu krizine ve yarattığı devasa sorunlara çözümün antikapitalist bir mücadeleden geçtiğini görüyor ve işçilerin, emekçilerin, ezilenlerin, dışlananların, horlananların kol kola girmesine yardımcı olmak, birleşik bir mücadelenin adımlarını atmaya devam etmek için bu etkinliği oldukça önemli buluyoruz.

Ayrı ayrı yürüyen mücadelelerin her birinin haklı olduğunu fakat kazanmak için birleşmelerini öneriyoruz. Bu nedenle, Marksizm 2024 kürsüsünde farklı görüş ve geleneklerden konuşmacıları dinlemeye devam edeceğiz.

Devrimci teori olmadan devrimci pratikler olmaz. Sadece güncel politik meselelere değinmekle kalmayıp uluslararası işçi hareketinin tarihsel deneyimlerini ve marksist fikirleri de öğrenmek için bir araya geliyoruz.

Marksizm 2024 önceki tüm Marksizmler de olduğu gibi yeni mücadele dönemine hazırlayan bir politik zemin olacaktır.

Yalnızca konuşmak ve dinlemek için değil, neler yapabileceğimiz konusunda birbirimizi anlamamız için de davetlisiniz.

NEYİ AMAÇLIYORUZ?

Marksizm toplantılarını dünyayı değiştirecek fikirleri hep birlikte tartışmak ve geliştirmek için düzenliyoruz. İçeriği ve karşılıklı tartışmayı esas alıyoruz.

KİM DÜZENLİYOR?

Marksizm Toplantıları, 1992'den bu yana DSİP tarafından düzenleniyor. Konuşmacıların çoğu farklı gelenek ve görüşlerden, kendi özgün düşünceleri ile toplantılara katılan kişilerdir.

ETKİNLİK YERİ

ikincikat
Hasanpaşa Mahallesi
Atabey Sokak
No:9 Kadıköy

İletişim: 0 555 863 16 36

ETKİNLİĞİN BİÇİMİ

Her toplantı 1,5 saat Bunun 30-45 dakikası konuşmacılar tarafından kullanılır. Konuşmacılar toplantının sonunda 5'er dakika ile konuşmalarını sunarlar.

SAAT KAÇTA BAŞLIYOR?

24 Mayıs Cuma saat 13:00'da, başlıyor. Cumartesi ve Pazar günleri devam ediyor. Toplantılar arasında 30 dakikalık bir dinlenme molası var. Programa göz atabilirsiniz.

11:00-12:30

13:00-14:30

15:00-16:30

17:00-18:30

19:00-20:30

24 MAYIS CUMA

Dünyayı değiştirmek için devrimci fikirler
MARKSİZM 2024
24-25-26 Mayıs
İstanbul

Günümüzde Lenin:
Kapitalizm, devlet, işçi sınıfı
Konuşmacılar:
Stefo Benlisoy
Özdeş Özbay
Açılış:
Helin Alp

Aşırı sağın iki hedefi: Kadınlar ve LGBTİ+'lar
Konuşmacılar:
Atilla Dirim
Özlem Şen
Yıldız Tar
Açılış:
Dila Ak

Kapitalizmde iklim adaleti mümkün mü?
Konuşmacılar:
Ersin Tek
Hamza Hamouchene
Tuna Emren
Açılış:
Irmak Yavral

Günümüzde Lenin:
21. yüzyılda devrimin güncelliği
Konuşmacılar:
Alex Callinicos
Paul le Blanc
Açılış:
Canan Şahin

25 MAYIS CUMARTESİ

Yapay zeka işçi sınıfına karşı mı?
Konuşmacılar:
Levent Özyıldırım
Mustafa Arslantunalı
Açılış:
Tuna Emren

Felaketler çağında otoriterizm ve otoriterizme karşı mücadele
Konuşmacı:
Joseph Choonara
Açılış:
Onur Devrim

Enflasyon, yoksulluk, sınıf mücadelesi
Konuşmacılar:
Ebru Gökçe (Eğitim Sen)
Bekir Ersin (SES)
Yılmaz Şengül (TABİB)
Açılış:
Ferhat Bakırcıoğlu

Kürt halkının özgürlük mücadelesinin dinamikleri
Konuşmacılar:
Hakan Tahmaz
Meral Danış Beştas
Şenol Karakaş
Açılış:
Merve Diltemiz

Filistin: Mitler ve gerçekler
Konuşmacılar:
Joseph Choonara
Melek Ulagay
Ömer Madra
Açılış:
Meltem Oral

26 MAYIS PAZAR

Hayali cemaatler: Irkçılık ve göçmen düşmanlığı
Konuşmacılar:
Emel Kurma
Ferhat Kentel
İsmail Çapar
Açılış:
Hacer Yeşilçay

Otoriterizm, faşizm, aşırı sağ
Konuşmacılar:
Canan Şahin
Mehmet Yaşar Altundağ
Açılış:
Sibel Erduman

Toplumsal muhalefetin 1915'le imtihanı
Konuşmacılar:
Bülent Bilmez
Dila Ak
Selim Deringil
Açılış:
Nuran Yüce

Antikapalist manifesto: Filistin'de soykırım ve küresel intifadanın önemi
Konuşmacılar:
Berna Tezcan
Can Irmak Özınanır
Dila Ak - Esra Akbalık
Kadir Bal - Kadim Fırat
Şenol Karakaş

KARL MARX'IN DEVRİMCİ GELENEĞİ

VOLKAN AKYILDIRIM

Doğumundan 206 yıl sonra Karl Marx'ın devrimci fikirleri gelişen mücadeleler içinde var olmaya devam ediyor, 19. yüzyıldaki kapitalizme yönelttiği eleştiriler, 21. yüzyıl kapitalizmi için de güncelliğini koruyor.

Peki Karl Marx kimdi?

Marx hayatını işçi sınıfı mücadelesine adanmış bir devrimciydi.

Hayatı boyunca sık sık zorluklara katlandı ve neredeyse beş parasız öldü. Cenazesine sadece bir avuç insan katılmıştı.

1818'de Almanya'nın Trier kentinde orta sınıf bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Marx, Bonn Üniversitesi'nde hukuk eğitimi aldı. Burada, bir öğrenci grubu olan Genç Hegelciler'e katıldı. Alman filozof Hegel'in çalışmalarını tartışıyorlardı.

Üniversiteden ayrılıp Fransa'ya taşındıktan sonra Marx, Almanya'da gördüğünden daha büyük ve daha gelişmiş bir işçi sınıfıyla karşılaştı. Bu durum, işçi sınıfının sahip olduğu benzersiz gücü anlamasına katkıda bulunmuştu ve devamında da, hayatı boyunca işçi sınıfının mücadelelerinden dersler çıkardı.

Deneyimlerden öğrenmek

Marx 1841'de gazeteciliğe yöneldi ve burada "ilk kez sözde maddi çıkarlar üzerine tartışmalara katılmak zorunda kalmanın utancını" yaşadığını hatırlayacaktı.

Rheinische Zeitung gazetesinde yazarken, ekonomiye ilgi duymaya başladı.

Tarihi cesur bireylerin eylemleri olarak değil, toplumsal güçlerin bir ürünü olarak görmeye ve anlamaya başlamıştı. Diğerleri –örneğin Genç Hegelciler– işçi mücadelelerini küçümsüyordu. Mücadeleye katılanların siyasi olarak yeterince ileri olmadıklarını düşünüyorlardı. Ancak Marx, tarihsel değişimin sıradan insanlar harekete geçtiği için gerçekleştiğine ve bunun da toplumu değiştirirken aynı zamanda kendilerini de değiştirdiğini savunuyordu.

1844'te Frederick Engels ile tanıştı ve hayatının sonuna kadar sürecek bir dostluk baş-

ladı. Engels'in tereddütsüz siyasi ve mali desteği Marx için kritik bir önem taşıyordu.

Mükemmeliyetçiliğe olan bağlılığı Kapital'i yazmak için yıllarını harcamasına neden oldu. Ölümünden önce sadece ilk cildi yayınlanabilmişti.

Marx, kapitalizm üzerine yaptığı çalışmalarını hiçbir zaman akademik bir egzersiz olarak değil, sınıf mücadelesinde güçlü bir silah olarak görüyordu. Nitekim 1847'de Komünist Birlik'in ve 17 yıl sonra da Birinci Enternasyonal'in kurulmasında etkili oldu.

1848'de devrimci bir dalga Avrupa'yı kasıp kavururken Komünist Manifesto yayınlandı. Ardından gelen yenilgi deneyimi, Marx'ın sosyalist örgütlenmenin her zamankinden daha önemli olduğuna inanmasına yol açtı.

Bugüne dersler

Marx, geleceğe yönelik dersler çıkarmak için günün koşullarına bakar.

Sanayi kapitalizmiyle birlikte gelişen işçi hareketinden derinden etkilenmiştir.

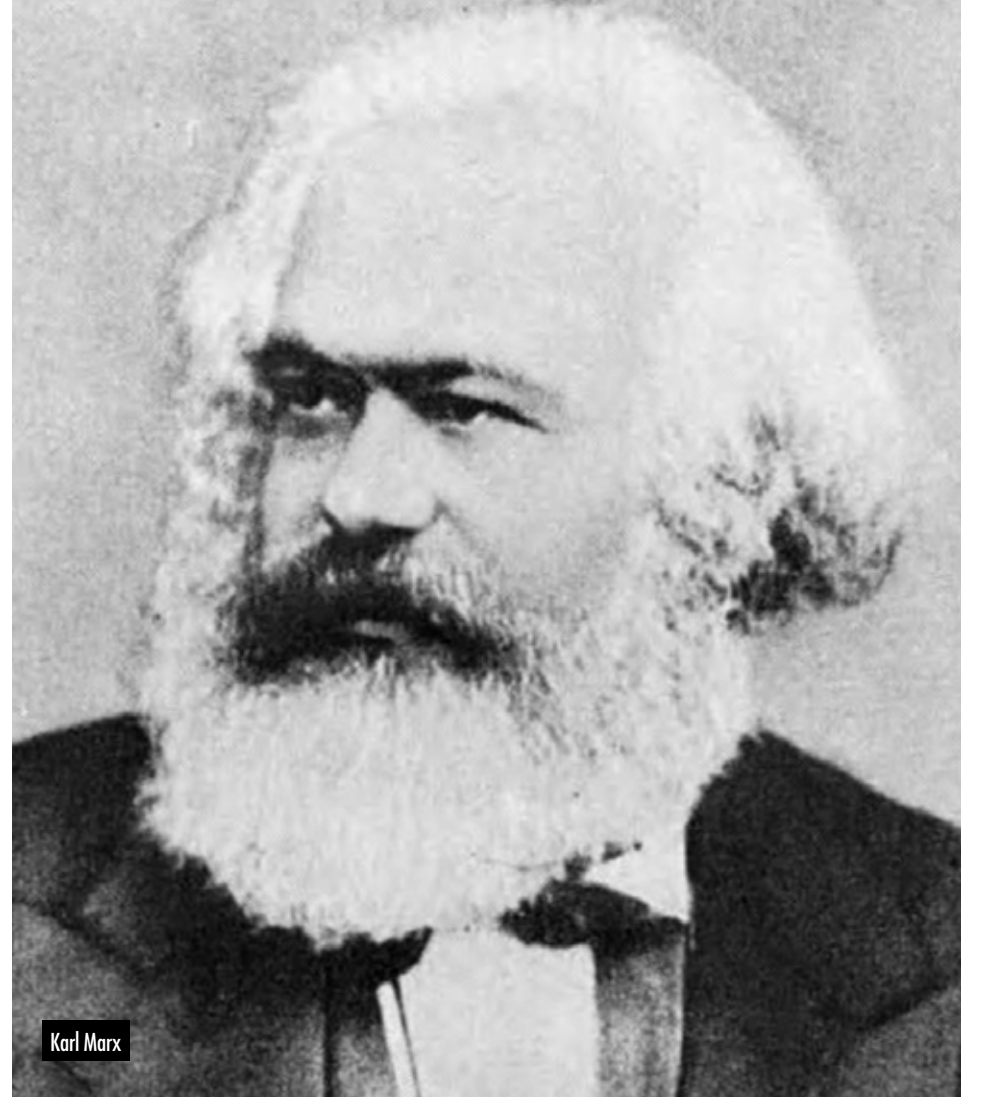
1871 Paris Komünü'nde işçiler kontrolü ele geçirdiğinde bunun, kendisi üzerinde muazzam bir etkisi olmuştu: Komün, işçi sınıfının gücünün ve devlet makinesini parçalama ihtiyacının yaşayan, nefes alan bir örneği idi.

Marx 1883'te öldüğünde tarihe sadece büyük bir düşünür ve üretken bir yazar olarak geçmekle kalmamış, aynı zamanda aktif bir sosyalist olarak insanlığa büyük bir miras bırakmıştı.

Ona göre etrafımızdaki dünya hakkında yorum yapmak asla yeterli değildi, onu şekillendirmek de gerekiyordu.

Mezarı başında konuşan Engels, Marx'ın ölümünün "ölçülemez bir kayıp" olduğunu söylüyordu; "Onun hayattaki gerçek misyonu kapitalist toplumun yıkılmasına şu ya da bu şekilde katkıda bulunmaktı."

Marx'ın olağanüstü yaşamına yöneltilebilecek en iyi övgü, onun fikirlerini devrimci değişim için mücadele etmek üzere kullanmaktır.

Karl Marx

KAPİTALİSTLERİN SERVETİNİN KAYNAĞI

Kâr, kapitalizmin merkezinde yer alır. Buna rağmen çoğu ekonomist kâr kavramını sorgulamaz. Genellikle kapitalist için bir ödül ya da zeki, yenilikçi ve hatta sadece yatırım yaptığı için meşru bir getiri olarak anlatılır.

Buna karşılık Marx, tüm kârların işçilerden geldiği konusunda net bir tablo sunmuştu.

Bunu anlamak için emek-değer teorisi adını verdiği bir teori geliştirdi. Teorinin merkezinde işçilerin değer yarattığı fikri bulunur. İşçilerin çalışırken yarattıkları gerçek değer miktarı, ücretleriyle geri aldıklarından çok daha fazladır. Aldıkları ücret ile isteyken yarattıkları değer arasındaki bu fark kârın asıl kaynağıdır ve Marx buna "artı değer" adını vermiştir.

MARX'IN YÖNTEMİ TARİHSEL MADDECİLİK

Başlangıç noktası, kapitalizmin dinamiklerini anlamaya çalışmak için yüzeyin altına bakmaktır. Kapitalizmin sadece nasıl görüldüğünü tarif etmek yeterli değildir: İşlerin nasıl görüldüğü ile asıl gerçeklik arasında genellikle büyük bir karşıtlık vardır.

Marx bir materyalistti. Tarihin fikirler tarafından yönlendirildiğini düşünen bazı filozofların aksine o, işe maddi gerçeklikle başlamak ge-

rektiği konusunda çok netti: İnsanlar ve fikirleri, içinde bulundukları yaşam koşulları tarafından şekillendirilir.

Bu nedenle, herhangi bir toplumu anlamak için, o toplumda insanların hayatta kalabilmelerini sağlayacak şeylerin nasıl üretildiğine bakmamız gerekir. En temel düzeyde insanlar başka bir şey yapmadan önce yiyecek, barınak ve giysiye ihtiyaç duyar. Temel ihtiyaçlarımızı karşılayana kadar müzik ya da sanat yaratamayız, bilimsel bilgi geliştiremeyiz, boş zamanlarımızı değerlendiremeyiz. Dolayısıyla, bir toplumun bu şeyleri üretmek ya da yapmak için nasıl örgütlendiğine bakmamız şarttır.

NEDEN İŞÇİ SINIFI?

İşçilerin kolektif olarak hareket ettiklerinde sahip oldukları güç, özel ve benzersizdir. Tüm zenginliği yaratırlar ve ortak sömürüyü yaşadıkları işyerlerinde bir arada bulunurlar. Bu da onların kapitalizm içinde yalnızca değişimler kazanmak için değil, kendi kolektif mücadeleleri yoluyla toplumu altüst etmek ve tamamen dönüştürmek için de potansiyel güce

sahip oldukları anlamına gelir.

Bu nedenle, öz-kurtuluş fikri, Marksizmin tam kalbinde yer alır. Ve bundan başka bir şey daha doğar: Devrim ihtiyacı.

Marx, devrim derken küçük bir azınlığın darbe ya da eylemini kastetmiyordu. Devrimi kitlesel bir olay olarak anlıyordu: Aylar, hatta belki de yıllar boyunca gerçekleşecek, toplumu tamamen dönüştürmenin bir parçası olacak, milyonlarca insanı içine çekecek bir süreç...

TÜRKİYE KAPİTALİZMİNİN GERÇEK YÜZÜ

Bir milyon civarında çocuk, işçilik yapıyor. Geçen seneden bu yana 639 çocuk çalışırken öldü.

Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) verilerine göre 2023 itibarıyla çocuk nüfusu 22 milyon 206 bin 34 idi. Yeni kuşak toplam nüfusun yüzde 26'sını oluşturuyor. Öğrencilerse yetersiz beslenmenin yanı sıra çalışmak zorunda da kalıyorlar ve vahşi sömürü ile iş cinayetleri ile karşı karşıyalar.

2020 yılında yüzde 16.2 olan çocuk işçi oranı, 2023 yılı itibarıyla yüzde 21.1'e çıktı. İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi (İSİG) Genel Koordinatör Murat Çakır bu vahim durumu şöyle anlatıyor:

"Çocuk işçi ölümünün yüzde 50'den fazlası tarım sektöründe oluyor. 2024'ün ilk 4 ayında tespit ettiğimiz 18 çocuk işçi ölümü var. Ancak bunların hiç biri tarım sektöründe değil. Özel-

likle yaz aylarında yaşıyor bu ölümler. Bugünden itibaren tarımda çocuk işçileri ölümleri görebiliriz."

Çalışma yaşı düşüyor

"Bizim resmi olarak kayıt tutmaya başladığımız 2013'ten bu yana yani son 10 yılda en az 689 çocuk işçi ölmü var. Bunların üçte birini çalışmanın yasak olduğu 15 yaşın altındaki çocuklar oluşturuyor. Üçte ikisi ise 15-17 yaş aralığında."

Üstelik çocuk işçiliği yaşı giderek düşüyor:

"Çocuk işçilik 4 yaşına kadar düşüyor. Bu nasıl oluyor? Mevsimlik işçilerde tarlada toplayıcılık yapıyor 4-5 yaşındaki çocuklar. Ya da büyük şehirlerde tırtıcılık, cam silme, sokakta müzisyenlik gibi işler yapıyorlar. Ama 4-8 yaş arası çocukları mevsimlik işlerde daha yoğun olarak görüyoruz."

MESEM'lerde iş cinayetleri

Milli Eğitim Bakanlığı Mesleki Eğitim Merkezi'nde (MESEM) son 8 ayda 8 çocuk hayatını kaybetti. Çakır şunları söyledi: "Burada çocuklara asgari ücretin üçte biri kadar ücret ödeniyor. Ancak orada bir yardımcı iş de yapmıyorlar, ana işin kendisini yapıyorlar. Çocuk işçi ölümlerinde de açığa çıkan gerçek bu."

Çocuk işçiliğini önlemek, yoksul ailelerin gelirlerini artırmakla mümkündür. Kısıtlı sosyal yardımla bu derin yoksulluk yok edilemez. Yardımlar artırılmalı ve yaygınlaştırılmalı. Fakat bu da yetmez.

Asgari ücret ve genel ücretleri yükseltmek için verdiğimiz mücadelenin yanı sıra kronik işsizlik sorununu da görmeliyiz; işsizliği çözmek için kamu yatırımlarının yapılması ve yeni işler yaratılması da elzemdir.

SEDAŞ'TA İŞ BIRAKMA

Kocaeli'nde Sakarya Elektrik Dağıtım A.Ş.'de (SEDAŞ) çalışan işçiler, 5 aydır süren toplu sözleşme görüşmelerinde sonuç alamayınca geçtiğimiz günlerde işe başlamama kararı almıştı.

7 Mayıs günü sabah saatlerinde işyerleri önünde toplanan işçiler, üyesi oldukları Tes-İş sendikasıdan bağımsız bir iş bırakma eylemi yaptı.

AKKUYU İNŞAAT İŞÇİLERİ MAAŞLARINI İSTİYOR

Mersin Gülnar Akkuyu nükleer santralinin inşası devam ediyor. Fakat bir taşeron firmaya bağlı olarak çalışan işçilerin maaşları 5 aydır ödenmiyor.

Buna isyan eden işçiler kısa süreliğine iş bıraktı. İşveren ise hemen polisi çağırdı.

Bu bir ilk değil. Zira Akkuyu'nun taşeronları, ağır işler yapan işçilerin maaşlarını sık sık erteliyor, geciktiriyor.

AMCOR'DA GREV SÜRECİ BAŞLADI

İzmir Atatürk Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan ve sigara ambalajı üretimi yapan fabrikada, yetkili sendika Basın-İş ile yönetim arasında yürütülen toplu sözleşme süreci anlaşmazlıkla sonuçlandı.

250 işçinin çalıştığı fabrikada, işçilerin insanca ücret talebinin reddedilmesi üzerine önümüzdeki günlerde grev kararının asılması bekleniyor.

İzmir'deki 1 Mayıs mitingine topluca katılan işçiler "Amcor İzmir Greve Gidiyor" pankartını taşıdı.

MÜCADELENİN İÇİNDEN

Volkan Akyıldırım

1 MAYIS'IN ARDINDAN

İşçilerin mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs, Türkiye'nin bir şehrinde mitinglerle kutlandı. Fakat birleşik ve çok kalabalık mitingler maalesef yapılamadı.

Türk-İş 1 Mayıs mitingi merkezi olarak Bursa'da gerçekleştirdi. 10 binlerce işçinin katıldığı bu eylem 1 Mayıs 2024'ün en büyük gösterisi oldu.

Konfederasyondan Ergün Atalay üç talebe dikkat çekti: "İşçi maaşı, kıdem tazminatı ve vergi diliminin düzeltilmesi gerekiyor. Türkiye'yi durdururuz. Otururuz kalkmayız bir daha."

Hak-İş ise 1 Mayıs mitingini Kocaeli'nde yaptı, binlerce sendikacı işçi toplandı. Genel Başkan Mahmut Arslan, "Toplu pazarlık kapsamının genişletilmesini, sendikalar hak ve özgürlüklerin daha ileriye taşınmasını, sendikalarla üye olduğu için işçilerin işten atılmalarının son bulmasını istiyoruz" dedi.

DISK ise KESK ve emek meslek örgütleriyle birlikte İstanbul'da, Taksim'de 1 Mayıs mitingi yapmak istedi. Valiliğin yasağının ardından o gün şehirde adı konulmamış bir sıkıyönetim ilan edildi. Ulaşım büyük oranda kesildi.

Sabah saatlerinde işçiler, sendikaların Sarıyer'de toplanmak ve oradan Taksim'e yürüme çağrısına uymak için yola çıktı. Sarıyer'de gelindiğinde milyonlarca işçinin yaşadığı şehirde sadece bir kaç bin işçi toplanabilmişti.

Sarıyer'de öne çıkan talepler, baskılara, yasaklara karşı çıkmak, 1 Mayıs'ın özgürce kutlanması isteği idi.

Sendikaların talepleri son derece haklıdır. Bunlar topluca birleşik sendikalarla mücadelede savunulmalıdır. Fakat kemer sıkma saldırısına ve baskıcı yönetime karşı güçlerimizi birleştirmedikçe, ileri sürülen talepleri kazanmak zorlaşır.

Gazze için mücadeleye

Dünyanın birçok ülkesinde sendikalar benzer talepler mücadele ediyor. Fakat Filistin ile dayanışma duygusu giderek yayılıyor.

Bunlardan birini ABD'deki üniversite çalışanları greve dönüştürdü. New York Şehir Üniversitesi'nde çalışan PSC

sendikası üyesi işçiler, polisin kampüsteki Filistin ile dayanışma kampını basıp öğrencileri tutuklaması üzerine oylama yaparak çoğunluk kararıyla greve çıktı.

ABD'de kamu çalışanlarının grev yapması yasak. Buna rağmen sendikaların bilinen 52 yıllık tarihinde ilk kez grev yapıldı.

ABD, İsrail'in silahlarının yüzde 60'dan fazla satıcısı olan bir ülke. Yönetime karşı çok büyük bir mücadele var.

Türkiye, birçok eylem ve tepki sonucu İsrail ile olan ticareti nihayet kesti. Fakat bu sessiz kalmamızı gerektiriyor.

Gözümüzün önünde gerçekleşen bir soykırımı durdurmak için biz işçiler de dünyadaki sınıf kardeşlerimiz gibi ayağa kalkmalıyız.

Kendisi dışında ezilen ve sömürülenlerin haklarını savunan bir işçi sınıfı, sınıf olamaz. Gazze ile dayanışma eylemleri, Türkiye'deki işçiler arasındaki bölünmelerin aşılması ve mücadele düzeyinin ileriye çekilmesine yardımcı olacaktır.

DEVRİMLER NİYE OLUR?

MARKSİZM 101
Can Irmak Özınanır

1871 Paris Komünü'nde işçiler böyle bir devrimin ilk biçimini ortaya koydu, 1917'de ise tarihteki ilk işçi devleti kuruldu.

Çizim: Paris Komünü

Sosyalistler toplumun köklü bir dönüşümünün reformlar aracılığıyla değil, kitlesel devrimler aracılığıyla değiştirilebileceğini savunur. Bunun sebebi sosyalistlerin “devrim de devrim” diye tutturması değil; tarihin dersleri yüzünden böyledir. Sınıflı toplumun başlangıcından itibaren üretim tarzları bir egemen sınıfın, ezilen sınıflar üzerinde baskı kurmasıyla işlemiştir.

Marx ve Engels'in sözleriyle ifade edecek olursak:

“Özgür ile köle, patrisyen ile pleb, senyör ile serf, lonca ustası ile çıkarak, kasacası, ezen ile ezilen, birbirleriyle sürekli bir karşıtlık içinde bulunmuş, birbirine karşı gizli ya da açık kesintisiz bir mücadele sürdürmüş, bu mücadele ya tüm toplum yapısının devrimci bir dönüşümüyle, ya da mücadele eden sınıfların hep birlikte çöküşüyle sonuçlanmıştır.”

Dolayısıyla çoğu zaman zannedildiği gibi toplumsal devrimler bir grup devrimcinin, gerillanın, askerin veya herhangi bir sektörün değil, sınıflar arası mücadelelerin sonucu olarak ortaya çıkar. Yukarıdan değil aşağıdandır. Her devrim bir toplumsal devrime dönüşmeyebilir, mevcut bir toplumdaki sınıf ilişkilerini kökten değiştirmek yerine sadece iktidarın veya rejimin biçimini değiştirebilir. Bunlar politik devrimlerdir ancak ayırt edici yönleri yine aşağıdan yukarıya olmalıdır.

Devrimler, büyük kriz ve buhranlar zamanında ortaya çıkar. Krizler sadece ekonomik krizle karakterize olmazlar, onlara politik kriz de eşlik eder. Lenin'in tabiriyle devrimci durumlar, “yönetenlerin eskisi gibi yönetemediği, yönetilenlerin ise eskisi gibi yönetilmek istemediği” koşullarda patlak verir.

Feodalizmin krizine o dönemin ezilen sınıflarına önderlik edebilen burjuvazi yanıt vermiş ve gelişmekte olan kapitalizm, feodalizmin yerini almıştır. 1789 Fransız Devrimi, bu üretim tarzı değişikliğine uygun olan biçimi ortaya koyarak ulus devleti kapitalizmin temel birimi hâline getirmiştir.

Marx'a göre kapitalizm üretici güçleri tüm dünyaya yeterli olabilecek şekilde geliştirmiştir ancak kapitalizmin bütün yapısı bağlı olduğu sınıfın yani burjuvazinin çıkarına olacak biçimde işçi sınıfının sömürsü üzerine kuruludur. Tüm sınıfların sömürsünü ortadan kaldıracabilecek güç ise kapitalizm altında tüm zenginliği üreten işçi sınıfıdır. İşçiler, kendisiyle birlikte tüm toplumu özgürleştirme yeteneğine sahiptir. Burjuvazi, devletleri, orduları, mahkemeleri, hapishaneleri yani bütün baskı aygıtlarıyla iktidarını koruma-

ya çalışacaktır. Kapitalist devlet çeşitli reformlara zorlanabilir ancak işçi sınıfının her tür kazanımını geri almaya çalışacaktır. Dolayısıyla sömürsüz bir dünya reformlar aracılığıyla kurulamaz, tüm dünyada toplumsal bir devrimler çağına başlaması gerekir. Üstelik böyle bir devrim sadece dünyayı değiştirebilmenin tek yolu olduğu için değil, işçileri mücadele içinde 'çağların pisliğinden' yani egemen sınıfın ırkçılık, milliyetçilik, cinsiyetçilik, LGBTİ+fobi gibi fikirlerinden kurtarmak için de gereklidir.

1871 Paris Komünü'nde işçiler böyle bir devrimin ilk biçimini ortaya koydu, 1917'de ise tarihteki ilk işçi devleti kuruldu. 1917'nin ardından pek çok ülkede devrim kalkışmaları gerçekleşti; Almanya'da, İtalya'da, Macaristan'da işçi konseyleri kuruldu. Bu ülkelerin çoğunda bir yanda burjuva iktidarı, diğer yanda işçi iktidarı olan ikili iktidarlara ortaya çıktı.

Rusya'da bu sorun işçi devleti lehine çözülebildi ancak diğer ülkelerdeki devrimler yenilgiye uğradı. Rusya'da başarının sebebi işçi sınıfı içinde kök salabilmiş bir devrimci partinin varlığıydı.

Devrimin geçmişte kalan bir düş olduğu tarihin çeşitli dönemlerinde sıkça tekrarlandı. Oysa devrimler her zaman yeniden tarih sahnesine çıktı. Son olarak 2010'lu yılların başında Tunus'ta, ardından Mısır'da yaşanan politik devrimler bütün Arap coğrafyasına yayıldı. Ancak burada politik devrimleri toplumsal devrime dönüştürecek ve devrimi sürekli kılacak partilerin güçleri çok cılızdı. Devrimler yenilgiye uğramış olsalar da arkalarında güçlü bir mücadele geleneği bıraktılar.

Bugün kapitalizmin çoklu krizinin hâkim olduğu bir dönemde yaşıyoruz ve bu nedenle devrimler hâlâ güncelliğini koruyor.

İSTANBUL'DA PROTESTO: KATİL İSRAİL REFAH'TAN DEFOL

İsrail'in Refah'a saldırısı, İstanbul'da protesto edildi. Filistin'e Özgürlük Platformu Beyoğlu Tünel Meydanı'ndan Şişhane'ye yürüdü. Direniş Çadırı da oradaydı.

Filistin'e Özgürlük Platformu, İsrail ordusunun Refah'a saldırısını protesto etmek ve soykırımı durdurmak için bugün (7 Mayıs) saat 19:00'da İstiklal Caddesi'ndeki Tünel Meydanı'na çağrı yaptı.

Şişhane'ye yürüyüş sırasında "Katil İsrail, Katil ABD", "Nehirden Denize Özgür Filistin", "Yaşasın Küresel İntifada", "İntifada Kazanacak" sloganları eşliğinde Tünel Meydanı'nı dolduran savaş karşıtları boykot çağrısını da tekrarladı; "Ticareti Durdur, Gemileri Durdur", "Filistin'e Özgürlük, İsrail'e Boykot".

Şişhane'de oturma eylemi yapan göstericiler, soykırımı durdurmak için mücadeleye devam edeceklerini vurguladı.

Şişhane'ye yürüyüş

DÜNYAYI BİRLİKTE DEĞİŞTİRELİM

Sosyalist işçi gazetesini yayınlayan DSİP üyelerinin savunduğu temel fikirler:

AŞAĞIDAN SOSYALİZM

► Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımı kontrol etmesiyle mümkündür.

REFORM DEĞİL DEVRİM

► İçinde yaşadığımız sistemin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur. İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir. Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

KADINLARIN ÖZGÜRLÜĞÜ

► Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur. Toplumsal cinsiyetçiliğe taviz veren, kadınların özgür olmadığı bir sosyalizm olmaz, kadınların bugünkü mücadelesi ve sosyalizm olmadan da kadınlar nihai özgürlüğü kazanamaz.

INTERNASYONALİZM

► Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar. Tek bir ülkede sosyalist devrim ancak bu devrim bir dünya devrimiyle desteklendiği ölçüde sosyalizme doğru ilerleyebilir.

IRKÇILIĞA DUR DE!

► Sosyalistler ırkçılığa ve milliyetçiliğe karşıdır. Irkçılık taviz verilebilecek bir fikir değildir.

LGBTİ+'LARIN ÖZGÜRLÜĞÜ

► LGBTİ+'ların özgürlük mücadelesi tüm ezilenlerin özgürlük mücadelesinden bağımsız düşünülemez. Sosyalistler bu mücadelenin en önünde yer alırlar.

SAVAŞA HAYIR!

► Bizler tüm savaşlara karşıyız. Aynı zamanda biliyoruz ki kendi egemen sınıfını savunan, aynı zamanda antikapitalist olmayan bir antiemperyalizm milliyetçiliği savunmak anlamına gelir ve milliyetçiler gerçekten savaşa karşı olamazlar.

HALKLARIN EŞİT KOŞULLARDA KARDEŞLİĞİ

► Sosyalistler bütün ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar, bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

İKLİM KRİZİ KAPİTALİZMİN ÜRÜNÜDÜR

► Hem iklim değişimini durdurmak hem de nükleer, kömür, petrol, gaz gibi tehlikeli ve kirlili enerji kaynaklarının kullanılmasını engellemek, işçi sınıfının sosyalizm mücadelesinin temel bir ögesidir.

STALİNİZM SOL DEĞİLDİR

► SSCB, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir. İşçilerin ücretli emek sömürsüne maruz kaldığı, aşağıdan yukarıya doğru işleyen yönetim organlarının ortadan kaldırıldığı ya da olmadığı, dolayısıyla işçi sınıfının siyasal iktidarı kolektif bir şekilde ellerinde toparlayamadığı rejimler sosyalist rejimler olamaz.

DEVİRİMCİ PARTİ

► Sosyalizmin gerçekleştirilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylece bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

► Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır.

► İşçi sınıfının kurtarıcılara ihtiyacı yoktur. Sosyalizm, işçi sınıfının kendi eylemi, kendi mücadelesinin ürünüdür.

Siz de bu fikirleri savunuyorsanız, Devrimci Sosyalist İşçi Partisi'ne üye olarak antikapitalist bir odağın inşasına katkı verebilirsiniz!

1 MAYIS'TA MEYDANLARDAYDIK

İstanbul

Ankara

İzmir

► Devrimci sosyalistler İstanbul'da sendikaların çağrısıyla Saraçhane'deydi.

► Ankara'da LGBTİ+'larla birlikte yürüdük.

► İzmir'de Filistin'e Özgürlük Platformu ve Mülteci Dayanışma Derneği pankartları arkasında yer aldık.

KEMER SIKMAYA HAYIR

Genel seçimlerden bu yana bir kemer sıkma sözü ortalıkta dolaşıyor.

Hazine ve Maliye Bakanı Mehmet Şimşek "kamuda kemer sıkma" diyor. 'Kamu kurumlarına ek ödenek yok', 'yeni bina ve araç alımı yok' şeklinde anlatılan bu politikaya göre kamu harcamalarında tasarruf yapılacaktır.

İşe, büyük şehirlerde çalışan kamu emekçilerinin servislerini kaldırıp toplu taşıma kartı vermekle başladılar. Fakat kamu harcamaları içinde, çalışan ücretleri, eğitim, sağlık ve sosyal hizmet harcamaları da bulunuyor.

Belli ki kamuda çalışan işçi, memur, sözleşmeli statüsündeki emekçilerin aylıklarında iyileştirme yapmak istemiyorlar.

Emekli maaşlarında da acil iyileştirme talebini reddediyorlar.

Buna karşılık kamu kuruluşlarının yöneticisi konumunda olan bürokratların maaşlarında bir tasarruf söz konusu değil. Örneğin Türkiye Hava Yolları CEO'su Bilal Ekşi'nin maaşı 1 milyon 400 lira. Yani 10 bin liralık emekli aylığının tam 140 katı.

Peki onun maaşından da kesinti yapılacak mı?

Üstelik THY bunun tek örneği değil. Başta Varlık Fonu'ndaki kamu kurumlarının yönetim kurulu üyeleri olmak üzere bürokrasinin en tepesi bir işçinin hayal edemeyeceği büyüklükte gelir elde ediyor. Bir de, birden fazla kurumda çalışıp iki hatta üç maaş alanlar var. Kimse bu kişilerin sahip olduğu ayrıcalıkları ortadan kaldırmak, ortalama kamu emekçisi maaşına indirmekten bahsetmiyor. Yeni makam aracı almak, devasa koruma sayısını indirmek gibi göstermelik hamleler kamuda tasarruf adı altında anlatılıyor.

Borçlanma

Kemer sıkma, Şimşek'in bahsettiğinden çok daha kapsamlı ve tehlikeli sonuçlar yaratan kapitalist yönetim politikalarından biridir.

"Borcun varsa harcamayı kıs" şeklinde özetlenen bu politika kapitalizmin tarihi boyunca yaşadığı mali krizler sırasında sık sık devreye sokuldu.

Geçen sene bütçe devasa bir açık verdi. Yani devletin gideri, gelirinin kat be kat üstünde oldu. Bütçe açığında ana kalem ise servet transferleridir. Kur Korumalı Mevduat (KKM) sayesinde bir avuç zengin daha da zenginleşti ve bunun maliyeti bizlerin ödediği vergilerden karşılandı.

Bir diğer önemli harcama kalemi ise faiz ödemeleri. Türkiye'nin kamu borç stokunun milli gelire oranı yüzde 29,5. Bakan Şimşek, bunun birçok ülkeye göre iyi bir durum olduğunu söylüyor. Ancak devletin, sermaye lehine aldığı borçlar kapanmazken, yıllık faiz ödemeleri yine vergilerimizden yapıldı.

Borçlanan sadece devlet değil. Devletin çıkarlarını kolladığı Türkiye kapitalistleri de devasa borçlara sahip. Ülkenin toplam dış borcu 483 milyar dolar. Bunun içinde, özel sektör denilen kapitalistlerin borcu ise 242 milyar dolar. Patronlar borçlarını kapatmadıkları gibi, faizlerini ödemek için yine borçlanıyorlar. Ve mali politikaları, döviz/TL dengesini de hep bu faiz ödemeleri, kredi imkânları, yani kısacası sıcak para akışı belirliyor.

Şimşek şahsında Erdoğan yönetiminin uyguladığı kemer sıkma politikası, büyük çoğunluğunu işçilerin oluşturduğu halkın harcamalarını kısmak olarak karşımıza çıkıyor.

Bunun bir yolu, banka kartları aracılığıyla bireysel borçlanmayı engellemek. Diğer yanıysa ücretleri düşük tutmak ki işte kemer sıkmanın vahim anlamı, ister kamuda isterse özelde çalışan biz işçiler için tam da budur.

Diğer anlamı ise geçen yazdan bu yana fahiş boyuta çıkarılan çalışan ve tüketici vergileri ki bu konuda bir indirim gözükmeyeceği gibi vergi sisteminde patronları ayrıcalıklı kılan tarifelerin değiştirilmesi hedefi de henüz rejimin gündeminde yer almıyor.

Dünyada işçilerin kemer sıkmaya yanıtı grev ve protestolar, Fransa

ENFLASYONLA MÜCADELE PALAVRASI

Kemer sıkma sözlerinin yanıbaşında 'yüksek enflasyonu tek haneli hale getireceğiz' vaadi var.

Bu yeni bir vaat değil.

2018'de patlak veren borç krizi ile birlikte fiyatların artış hızı olan enflasyon kontrolden çıktı. İzleyen iki yıl boyunca ekonominin küçülmesi sonucunda daha alt seviyeye düşer gibi gözükse de 2018 öncesi rakamlara geri dönmedi. 2021'de zam dalgaları ile yüksek enflasyon kalıcı bir hale geldi ve hayatımızı çekilmez kılmaya devam ediyor.

Çoğu ekonomist enflasyonu mali dengelerin bozulmasına, piyasa kurallarının işletilememesine ya da sadece kötü yönetime bağlıyor. Fakat bunlar sebep değil sonuçlardır. Fiyatların artış hızını belirleyen, zam üstene zam yapan büyük sermayedir. En büyüğünden en küçüğüne patronlar, kârlarını korumak ve artırmak için faturayı bize kesiyorlar.

2018'den bu yana biz hayat pahalılığı ile boğuşurken, sadece en küçük işletmeler iflas etmiş, buna karşılık orta ve büyük şirketler ise kârlarını artırmayı başarmıştır. İşte size enflasyonun nedeni!

Enflasyonla etkili mücadele, ucuz market zincirlerini komik cezalara çarptırmak olamaz. Bir işçi hükümetinin yapacağı ilk şey fiyatları dondurmak olabilirdi. Fakat hiçbir kapitalist yönetim buna yanaşamaz.

Bu durumda biz işçiler neyi savunmalıyız?

Bazı "çok akıllı" burjuva ekonomistleri, ücretleri artırmayın, ardından gelen zamlarla enflasyon döngüsü devam eder, diyor. Asgari ücret artışı sonrası gelen zam dalgalarına bakan çoğu kişi de bu fikre sıcak bakıyor. Ancak bu düşünce biz işçilerin çıkarlarına uygun olmadığı gibi yüksek enflasyon altında hayatta kalmamızı da sağlayamaz.

İşçi hareketi, bu dönemde ücretlerin artırılmasına yüklenmelidir. Hayat pahalılığı altında insanca bir yaşam talebinin kazanması için ücretler –en az üç aylık dönemlerde– gerçek enflasyon oranında artırılmalıdır.

Kemer sıkma dayatmasına karşı ikinci önemli talebimiz ise "çok kazananın çok, az kazananın az" vergi alınmasıdır.

Kapitalistler kazançlarına göre vergi ödediklerinde devlet gelirleri açık vermez. Devlet, şirketler adına borçlanmadığı ya da onların borç faizlerini ödemek için bizim vergilerimizi kullanmadığı takdirde gerek kamu çalışanlarının ücretleri gerekse sosyal harcamalar kolayca karşılanıp artırılabilir.

Sendika yöneticilerinin "aynı gemideyiz" düşüncesinden kurtulmaları, kemer sıkma dayatmasına karşı ortak taleplerimizi savunmaları gerekiyor. Bizler de birleşik mücadelenin örülebilmesi için tabandan harekete geçmeye başlamalıyız.